

Gironins en un món en estat d'alarma

Una desena de persones de les comarques gironines que viuen en països d'arreu del món expliquen com s'hi nota la crisi del coronavirus i com els afecten les mesures que s'hi adopten

Alfons Petit 22.03.2020 | 15:06

Persones amb mascareta a l'interior d'una botiga de la localitat guatemalenca de San Lucas Tolimán | Laura Quintana Soms

L'Organització Mundial de la Salut (OMS) anunciava fa deu dies que passava a considerar el coronavirus com una pandèmia per la seva propagació a escala planetària: «L'OMS ha estat avaluant aquest brot durant tot el dia i estem profundament preocupats tant pels nivells alarmants de propagació i gravetat com pels nivells alarmants d'inacció. Per tant, hem avaluat que el Covid-19 pot caracteritzar-se com una pandèmia», va assegurar el 12 de març el director general de l'organisme, Tedros Adhanom Ghebreyesus. Diari de Girona s'ha posat en contacte amb una desena de gironins que viuen en diferents indrets del món (especialment en llocs d'altres continents, dels quals hi ha molta menys informació del que està passant que a Europa) perquè expliquin com s'hi està notant la crisi del Covid-19, i com els afecten les mesures que s'hi adopten. I d'entrada el que es pot constatar és la diferent resposta dels governants davant de l'alarma sanitària, fruit també de la desigual incidència de la malaltia.

A Guatemala, per exemple, com explica **Laura Quintana Soms**, que treballa en projectes socials a San Lucas Tolimán, ja fa uns dies que es va decretar l'anomenat «estat de calamitat», es van tancar les fronteres durant almenys quinze dies, i es van tancar tots els centres educatius (de pre-escolar a la universitat) fins almenys la Setmana Santa, la celebració de la qual s'ha cancel·lat, també.

Tot i que al país s'hi han detectat només dotze casos de coronavirus, aquesta setmana les restriccions s'han endurit: «S'ha declarat toc de queda de les 9 de la nit a les 4 del matí i el tancament de centres comercials, empreses públiques i privades que no es dediquin a activitats o venda/producció de productes bàsics i s'ha prohibit el transport públic inter i intraurbà», apunta Laura Quintana Soms, que relata escenes similars a les que s'han produït en establiments comercials gironins: «Dimarts, que era dia de mercat al poble on visc, era exagerat. La gent anava comprant com si no hi hagués demà, tot i que les autoritats locals, i el president el dia anterior, van recalcar que si algú pujava preus o difamava o donava informació falsa podia anar a presó». Hotels i restaurants també han tancat i moltes institucions treballen amb serveis mínims. «Jo personalment segueixo amb el meu dia a dia. Avui estem revisant si al centre d'atenció de dones que tenim obert prenem algunes mesures però més preventives i d'informació», diu.

La blanenca **Jordina Rincón-Torroella** és metge resident de neurocirurgia a l'hospital Johns Hopkins de Baltimore, als Estats Units, on a principis de setmana «els efectes del coronavirus encara no s'han notat gaire». Malgrat això, ja s'havien aturat les escoles i universitats i es començaven a adoptar mesures com la suspensió de cirurgies no urgents. Ara bé, «com a gran país neoliberal que són els Estats Units, hi ha força reticència a la regulació de les activitats des de les posicions de lideratge i molta llibertat perquè cadascú decideixi que és el millor». En aquest sentit, afegia que el seu grup de residents havia tingut llibertat a l'hora d'organitzar-se els torns de feina en previsió d'una crisi sanitària per culpa del coronavirus: «Hem anul·lat les rotacions no essencials i dividit els residents en grups per no estar tots exposats al mateix temps. A mi m'han postat al grup de reserva així que estic a casa en quarantena aprofitant per treballar en un llibre que estic editant amb dos companys. Però que passaria si jo decidís sortir a passejar o anar als restaurants? Res». Per això, afegeix que «el que em preocupa, especialment com a metge, és que de moment la responsabilitat ha estat plenament dels ciutadans».

Lleixes buides de productes de neteja en un supermercat de Balimore (EUA)

Àlex Ceferino, de Girona, té una empresa d'enginyeria geofísica a Santiago de Xile i porta tota la setmana confinat a casa amb la seva dona Mitzi i el seu fill Borja. «Vam estar treballant la setmana passada per la zona nord del país i quan vam arribar divendres i vam engegar les notícies, vam veure com cada vegada més gent s'unia al moviment 'jo em quedo a casa'. I fet: he passat un mail a tots els clients anul·lant les operacions fins a nou avís o fins que la situació al país millori i jo teletreballo i estic en línia amb tots els empleats». Amb més de 300 casos de coronavirus, a Xile han tancat les escoles els propers quinze dies i comencen a tancar establiments comercials, si bé n'hi ha d'altres que continuen oberts. I als supermercats (com gairebé arreu) han desaparegut productes com el paper de vàter i alguns aliments... «El Govern ha ordenat un confinament parcial però la gent continua sortint», explica Ceferino, que es mostra optimista: «Si ens posem les piles podem lluitar bé contra el virus, ja que encara tenim altes temperatures».

A la periodista gironina **Marta Pascual**, que resideix habitualment a Mandurah, al sud d'Austràlia, l'auge del coronavirus l'ha enxampat de vacances al nord del país: «Tot i que a Austràlia se n'ha fet molt de ressò des que es va detectar a la Xina, ha estat en els darrers deu dies que el govern ha començat a prendre mesures dràstiques per limitar-ne el contagi. De moment s'han cancel·lat esdeveniments esportius, concerts, fires i altres celebracions multitudinàries...». Segons ella, «la millor manera de resumir el clímax general és pànic i incredulitat. Per una banda hi ha gent a qui no li preocupa gaire el virus, i que creuen que a Austràlia estem preparats per fer-hi front. Mentre que per l'altra hi ha gent que tenen provisions llestes per diversos mesos i que creuen que en qüestió de dies podríem acabar com a Europa». En el seu cas, «el grup editorial pel que treballo com a periodista, Nine Publishing, ens ha demanat de treballar des de casa i de limitar el contacte amb altra gent».

L'investigador de Calonge **Daniel Sánchez** viu a Tsukuba, al Japó, «el primer país on va arribar el virus després de Xina». Inicialment, explica, «es va veure com un problema exclusivament xinès», però a mesura que s'incrementaven els contagis al Japó «la població va entendre que el virus era una amenaça real» i «el govern va prendre una sèrie de mesures que sembla han resultat eficaces. Es van tancar escoles, es van suspendre la gran majoria de competicions esportives, es van tancar parcs d'atraccions etc. I el més important de tot, es va demanar col·laboració a tota la ciutadania. La gent va deixar de viatjar, es van cancel·lar reunions presencials i tothom va intentar limitar els desplaçaments al màxim. Els japonesos són molt diligents i les indicacions que va donar el govern s'han seguit massivament. Ara mateix, el virus continua transmetent-se però a un ritme raonable. Tot i així, l'evolució del virus a altres parts del món continua preocupant i molt a la societat japonesa, que veu cada cop més improbable la celebració dels Jocs Olímpics d'aquest estiu, que és la seva gran preocupació».

Cua per adquirir ous, un producte molt consumit a Guatemala | Laura Quintana Soms

També viu a Guatemala, a Quetzaltenango, la veterinària gironina **Anna Isern**, que comenta que «en aquest país no s'està gaire acostumat a que es faci cap seguiment ni control de cap llei», per la qual cosa malgrat les mesures adoptades pel Govern «la gent ha seguit anant a treballar, les botigues han obert igual, els autobusos han seguit portant gent amunt i avall...». Anna Isern afegeix que «les primeres reaccions de les famílies, aquí, com a tot arreu, han estat entrar en pànic i anar al supermercat a emportar-se tot el paper de vàter que podien carregar». En qualsevol cas, considera que «la por principal aquí no és pel virus en si, sinó perquè ens trobem davant d'un Estat que no té cap possibilitat de fer front a una situació tan complicada. Els serveis de salut públics són molt mínims i deficients, moltes famílies tenen molt escassos recursos, i si els diuen que no poden anar a treballar, tampoc tenen opció d'alimentar-se aquell dia».

Molt diferent és la situació a Baviera, el land d'Alemanya on resideix **Marc Esquius**, enginyer de Cassà de la Selva, que dijous explicava que «les restriccions no són tan altes com a Catalunya (de moment) però han tancat escoles, museus, botigues, etc. durant cinc setmanes. Encara es pot sortir a passejar pel carrer amb nens, però amb precaució i mantenint les distàncies». En el seu cas, «la meva dona i jo podem fer teletreball: ella als matins i jo a la tarda, i així ens ho anem tornant per cuidar els nens. Per sort tenim un jardí bastant gran perquè els nens (1 i 3 anys) puguin sortir en cas que les restriccions de confinament es tornin més estrictes. Avui he anat a comprar i els sùpers són plens, quasi com sempre; també hi ha paper de vàter de sobres» (feia broma).

A diferència de moltes persones a les quals la crisi del coronavirus els ha reduït l'activitat, **Ignasi Vegas**, de Cassà de la Selva, que treballa a Filipines en una empresa del sector agrícola, diu que «mai havia estat tan ocupat com aquests dies». Això sí, treballa des de casa perquè «tinc fibrosi quística i em trobo en el grup considerat de risc. Des del primer moment l'empresa em va confinar i porto treballant a casa des del dia 8 de març».

Segons ell, «a Filipines actualment no crec que ningú tingui una idea certa de com està la situació amb el Covid-19. El nombre de morts s'acosta a les 20 persones, però podrien ser més. Per això el govern ha decretat un confinament de la població a Manila i de tota l'illa de Luzón, al nord del país, on es concentren el 60% del PIB i el 40% de la població». Segons ell, «el principal problema del país és que la gent viu dia a dia per pagar les factures, i que el sistema sanitari és precari per a la majoria i els millors hospitals són privats». Ignasi Vegas ha cancel·lat un viatge que tenia previst a Girona per al 20 de març i lamenta els efectes que la crisi pot tenir en «el Girona de bàsquet, ara que estava en una gran posició per intentar tornar a l'elit del basquet espanyol i feia temps que no vivíem una temporada com aquesta, encara que sigui a distància».

Un local d'oci de Bali, ple de clients | Ester Nierga

Ester Nierga, de Bescanó, que porta des de finals de l'any passat a Bali i hi busca feina, explicava divendres que «a principis d'aquesta setmana no existia alarma social pel coronavirus, i el país funcionava com sempre, però fa cosa de tres dies, quan els països del voltant van començar a tancar aeroports i aïllar la gent, va arribar la preocupació». Ara hi ha quarantenes, i encara que al país hi ha pocs infectats, «alguns establiments han començat a aplicar mesures i la gent autòctona està força espantada, sobretot pels turistes». Hi ha hotels que han tancat, però també n'hi ha d'oberts, i també funcionen locals d'oci i restaurants: «A la discoteca Potato Head, l'altre dia, abans d'entrar ens feien netejar les mans i ens miraven la temperatura. Ningú t'obliga a estar a casa, no hi ha confinament, però sí que s'han aplicat mesures perquè els establiments estan espantats pels turistes, tot i que es pot fer vida normal. Els turistes se senten segurs, a Bali, no tenen por a infectar-se. En canvi, la gent local sí».

Molt lluny d'allà, a l'estat de Nova York dels Estats Units, **Sandra Aymerich**, també de Bescanó, treballa d'au-pair a Irvington, una localitat en un dels comtats amb més casos de coronavirus. Tot i que «encara no hi ha un confinament com a Catalunya, pràcticament tot està tancat, escoles, gimnasos, perruqueries, restaurants, etc. Només funcionen els de menjar per emportar. Hi ha qui pot treballar des de casa i qui en canvi ha de continuar anant la feina».

El tancament escolar, que inicialment era per a dues setmanes però no se sap si s'allargarà, condiciona la feina de Sandra Aymerich: «Com a au-pair la situació és una mica diferent, perquè ara enlloc de no treballar treballem més, perquè els nens són a casa, fem l'escola des d'aquí i ens ho hem d'anar manegant com podem perquè molts pares són també a casa... Conec moltes au-pairs que estan marxant perquè no se sap fins quan estarem tancats a casa. Jo m'ho plantejaré si la cosa s'allarga més enllà de dos mesos». De moment, però, el que descarta és visitar la ciutat de Nova York, tot i trobar-s'hi molt a prop: «La família amb la qual visc prefereixen que no vagi a Nova York perquè és un risc, i jo també m'estimo més no anar-hi... Hi ha molta gent i el contagi és més fàcil»

Publicat a: Diari de Girona, 22 de març de 2020

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/dominical/2020/03/22/gironins-mon-dalarma/1035677.html>